

S.N. LAZAREV

SĂNĂTATEA OMULUI

UNIFICAREA ȘTIINȚEI CU RELIGIA

Satja Juga
2018

CUPRINS

Capitolul 1

Interacțiunea științei cu religia 3

Capitolul 2

Legile Universului 46

Capitolul 3

Bolile corpului, ale spiritului și ale sufletului 83

Capitolul 4

Agresivitatea 115

Capitolul 5

Calea către Dumnezeu 146

Capitolul 1

Interacțiunea științei cu religia

Dragi cititori!

Au trecut deja mai mult de 20 de ani de la momentul apariției primei mele cărți. Informația este destul de vastă și, uitându-mă în urmă, pot spune că aceasta a trecut testul timpului. În linii mari, concluziile mele, împreună cu înțelegerea mea, au rămas aceleași ca și mai înainte, fiind specificate doar detaliile, accentele, care sunt însă foarte importante.

Dacă un om va urca pe munte, fără să-i vadă vârful, atunci el se poate rătăci, pur și simplu. Pentru a urca pe munte, este necesar să se țină seama de următoarele aspecte: să cunoașteți înălțimea muntelui, ce dificultăți și probleme veți fi, probabil, nevoiți să întâmpinați, urmând să vă faceți ulterior un traseu și să vă pregătiți echipamentul. Astfel, primul pas – strategic, cel de-al doilea – tactic. Apoi, trebuie să vă evaluați propria stare, modul în care sunteți îmbrăcați, cât de pregătiți sunteți să porniți la drum. Dacă omul nu știe încotro merge, el poate să se rătăcească și să piară. De aceea, este foarte important să vă faceți o imagine de ansamblu.

În prezent, se pot găsi multe cărți și înregistrări video ale seminariilor. Iar oamenii, care abia încep să înțeleagă toate acestea, pur și simplu, se pierd în abundența de informații. Din acest motiv, aș vrea să mă opresc asupra celor mai importante concluzii la care am ajuns, asupra unei imagini de ansamblu care mă va ajuta să răspund la cele mai importante întrebări și, abia apoi, se poate trece la detalii.

Noi auzim în fiecare zi cuvinte cu care ne-am obișnuit. De exemplu, cunoscând chiar și o astfel de noțiune precum „karma”, noi spunem: „Un om a păcătuit și este pedepsit pentru acest lucru”. Dar de ce atunci, copiii mici se îmbolnăvesc dacă, din punctul de vedere al religiei, sufletele lor sunt pure? De fapt, un copil plătește pentru păcatele părinților. Sau, probabil, ceva s-a întâmplat cu un om în viețile trecute și, din această cauză, el este nefericit acum.

Oamenii au manifestat interes, încă din timpuri străvechi, pentru întrebările legate de karmă, căci acest concept, ajuns la noi din Orient, există deja de mai mult de o mie de ani. Și în cultura europeană există ceva asemănător: este vorba despre păcat și plata pentru păcate. Dacă un om a păcătuit, Dumnezeu îl pedepsește, iar acestuia îi apar probleme cu sănătatea și cu destinul.

Știința modernă de abia începe să sesizeze legătura dintre evenimente. Acordând importanță corpului fizic al omului, aceasta a ignorat relațiile cauză-efect, care există în Univers, timp de multă vreme și cu încăpățănare. Este foarte greu de crezut că un om plătește

pentru ceea ce a săvârșit cândva și știința, pur și simplu, nu putea să accepte acest lucru ca fiind o credință, deoarece nu existau dovezi fizice. În schimb, religia vorbea în mod permanent despre acest lucru. Să ne amintim ce a spus Hristos: „Să nu mai păcătuiești ca să nu ți se întâmple ceva mai rău”, fiind prezentă aici o legătură directă dintre comportamentul omului, pe de-o parte, și sănătatea sa și destinul său, pe de altă parte.

Ce înseamnă karma și ce este păcatul? În termeni simpli, karma reprezintă legea cauzei și a efectului.

Trecutul nostru nu dispare nicăieri. Acesta există și noi suntem legați de el. În plus, ne influențează prezentul și viitorul. Karma reprezintă un concept al filozofiei indiene și aceasta include în sine nu doar legea cauzei și a efectului, ci și noțiunea de „cronică Akashă”.

Filozofia vedică vorbește despre faptul că există un eter cosmic în care sunt înregistrate toate evenimentele. În acesta se păstrează și istoria destinului fiecărui om. Astfel, tot ceea ce un om a săvârșit cândva, în mod inevitabil, are urmări asupra zilei de azi și a celei de mâine. Experiența nu dispare nicăieri. Tocmai acest lucru se subînțelege prin noțiunea de karmă.

În religiile avraamice și în curentele Creștinismului, problema karmei este evitată pentru că este nevoie de clarviziune, inspirație și revelație de Sus pentru ca aceasta să fie clarificată. Cunoștințele, dobândite de către civilizația noastră cu mai mult de cinci mii de ani în urmă și care sunt oglindite de filozofia indiană, au fost mult mai greu înțelese de conștiința europeană

pentru că noțiunea de karmă și cea de întrupări repetate ale sufletului – a reîncarnării – a slăbit interesul omului pentru viață. Știința dialectică și-a jucat rolul în acest caz: în cultura orientală, atenția omului este orientată către lumea sa interioară, iar în cea occidentală – către lumea exterioară și, în mod corespunzător, conform legii unității și a luptei contrariilor, această divizare a dus la propriile rezultate.

Conceptul oriental de „karmă” a ajuns în cultura europeană sub forma conceptului de „păcat”. Dacă am aprofunda această problemă, atunci noțiunea de păcat reprezintă chiar noțiunea de karmă iar fapta rea, comisă de un om, nu va rămâne nepedepsită și, mai devreme sau mai târziu, el va plăti pentru propriile sale păcate. Totuși, spre deosebire de religiile orientale, în religiile avraamice oamenii sunt pedepsiți de Creator, de Cel de Sus, pentru faptele lor păcătoase. Despre aceasta se vorbește și în Creștinism, și în Iudaism, și în Islam.

Apropo, iată un fapt interesant: în India există noțiunea de karmă, însă fiecare om are o karmă proprie, personală, iar dacă a păcătuit mult în viețile trecute, atunci va plăti pentru păcate în această viață. Oare comportamentul părinților influențează destinul copiilor? Specialiștii indieni răspund negativ la această întrebare. Iată de ce, până în ziua de azi, în India, mii de mame stropesc cu benzină soțiile propriilor copii și le dau foc pentru ca aceștia, rămânând văduvi, să-și poată găsi o pereche mult mai potrivită.

Mamele fac acest lucru pentru a nu păta karma fiilor, deoarece în India nu există noțiunea de karmă familială.

În schimb, aceasta există în Vechiul Testament – în Sfânta Scriptură a Iudaismului și a Creștinismului. Acolo se vorbește direct despre faptul că păcatele părinților cad pe umerii copiilor, iar aceștia sunt bolnavi, suferă sau mor deoarece tatăl sau mama lor a păcătuit cândva. În plus, se spune că Dumnezeu pedepsește pentru păcate până la a treia, a patra generație, iar păcatele mult mai grave sunt pedepsite până la a zecea generație.

În Vechiul Testament citim ce a spus Cel de Sus: „Închei un legământ (un contract) cu voi, cu poporul Israelului”. Este foarte important cu ce începe acest legământ (contract), iar acesta începe cu faptul că Dumnezeu a poruncit: „În a 8-a zi trebuie să se facă circumcizia”. De ce trebuia făcută o circumcizie? Sensul acestei proceduri este reducerea poftelor trupești ale omului, ceea ce se aseamănă cu un sacrificiu al energiei sexuale, al plăcerii și al senzualității. Dacă un om nu-și poate stăpâni dorințele animalice, instinctele, uitând de Creator, atunci sufletul său începe să-și piardă treptat forțele. Deoarece sufletul este primordial, având legătură directă cu sănătatea fizică a omului, spiritul și corpul încep apoi să-și piardă forțele.

Așadar, în Biblie se spune că sufletul este primordial, în timp ce știința modernă afirmă că trupul este primordial. Mai mult decât atât, în esență, știința ignoră

însăși noțiunea de „suflet”. Totuși, aceasta este strâns legată de alte noțiuni ca moralitatea, demnitatea, mila, iubirea, iar toate sunt subînțelese, în ultimă instanță, prin cuvântul „suflet”. În plus, noțiunea religioasă de suflet nu poate să existe fără iubirea față de Dumnezeu, fără credința în El.

În Biblie este scris că sufletul este creat de Dumnezeu, că Cel de Sus a făcut omul din lut și a suflat în el un suflet nemuritor care, astfel, este primordial față de trup și care a existat chiar înainte de apariția trupului. Tocmai despre acest fapt vorbește și religia care este, în realitate, o știință despre planurile subtile, o știință a sufletului.

Astăzi, noi observăm un paradox, un antagonism foarte serios dintre știință și religie care, dacă nu va fi înlăturat, poate să ducă la pieirea civilizației noastre.

Știința funcționează în mod independent, pierzându-și moralitatea și conducând oamenii și întreaga civilizație spre marginea unei prăpastii, iar religia – funcționează tot în mod independent, pierzându-și treptat esența, pierzându-și puterea și pierzând atenția oamenilor care, prin urmare, încetează să mai creadă în Dumnezeu.

Este ca și cum acest lucru nu ne amenință cu nimic deosebit. În Anglia circulă autobuze pe care este scris: „Dumnezeu nu există”. Societatea devine atee. Aparent, oare ce este rău cu acest lucru, atâta timp cât oamenii rămân corecți și responsabili, își păstrează familiile, merg la muncă? Asemenea noțiuni precum

responsabilitatea și disciplina provin inevitabil de la cele de moralitate, datorie, iar noțiunea de moralitate provine de la prioritatea sufletului care, la rândul său, își are originea în noțiunea de iubire față de Dumnezeu, de credință și grijă pentru propriul suflet. Din acest motiv, o societate atee își pierde credința, iubirea și, ulterior, moralitatea.

Noțiunile de familie, de iubire față de semeni și de milă încep treptat să se estompeze. Omul începe să mintă, să fie ipocrit, îi apare dorința de a jefui, de a înșela, devine crud, începe să se închine instinctelor sale și decade până la nivelul unui animal.

Acest lucru se întâmplă pe neobservate. La exterior, el continuă să fie om, dar la interior începe să cedeze propriilor patimi, devenind treptat sclavul lor. În Biblie este scris ce se întâmplă cu o societate care și-a pierdut credința și moralitatea – povestea Sodomei și a Gomorei.

Încăpățânându-se să observe prăpastia spre care se îndreaptă, civilizația modernă continuă să-și piardă credința și moralitatea, ceea ce este foarte periculos. De ce acest lucru se petrece în primul rând cu filozofia și cu știința din Occident și, în ultimă instanță, cu religia occidentală? De ce slăbește credința în Dumnezeu? Deoarece a venit vremea când trebuie să aibă loc un anumit salt, o anumită schimbare a percepției asupra lumii. Știința și religia trebuie să se unească. Știința trebuie să ajute religia, iar religia trebuie să ajute știința care va deveni etică, iar religia – flexibilă și nedogmatică.

Unificarea științei cu religia este, din punctul meu de vedere, singura cale de supraviețuire a civilizației moderne. Rămâne să aflăm răspunsul la întrebarea: cum să unim știința cu religia? Cum să înțelegem despre ce vorbește religia și cum pot revelațiile religioase să ajute știința? Cum poate știința deveni etică? Am început să meditez asupra acestor întrebări încă de acum câteva decenii. Înțelegeam că știința, inclusiv medicina, se află într-o criză serioasă, care se poate dovedi mortală pentru civilizația noastră.

Multe concluzii la care a ajuns știința și despre care am auzit la școală s-au dovedit a fi greșite. Am văzut și am simțit acest lucru și, din acest motiv, doream să aflu cum stau totuși lucrurile în realitate.

Știința contemporană susține că trupul nostru este primordial, iar spiritul și conștiința, sunt secundare. Religia pretinde contrariul. Cine are dreptate? Este deja practic demonstrat despre conștiința noastră că are legătură cu trupul, de care depinde, și că noi definim conștiința ca fiind un produs al creierului.

Astfel, pe de o parte, conștiința și spiritul unui om reprezintă roadele corpului său fizic iar, pe de altă parte, de mai multe ori, în lume s-au văzut cazuri când un om, având creierul înlăturat sau distrus, continua să gândească, să comunice, să vorbească, fără ca absența fizică a creierului să-l împiedice în vreun fel.

Oamenii de știință nu menționează despre aceste precedente deoarece nu sunt în stare să le înțeleagă și să le explice. Totuși, dacă lucrurile stau chiar așa, reie-

se că omul nu gândește doar cu ajutorul creierului.

Știința afirma mereu (religia afirmă acest lucru încă de la început) că doar oamenii au conștiință, sau minte, pe când animalele nu au conștiință, sau minte, iar plantele cu atât mai puțin. Însă faptele spun contrariul: plantele gândesc. Știința a înregistrat deja asemenea cazuri și oamenii de știință încep să vorbească deschis despre acest lucru. Animalele gândesc, mai bine zis, pot să gândească, să comunice și chiar să creze unelte pentru muncă. Mai mult decât atât, și insectele pot gândi: ele analizează, își fac planuri de viitor, se organizează. Să luăm, de exemplu, furnicile: acestea sunt capabile să facă lucruri la care un om încă nu s-a gândit. Atunci cum gândesc animalele, insectele și plantele? Știința nu poate să răspundă deocamdată la această întrebare, dar un răspuns deja există.

Rezultatele cercetărilor, efectuate timp de 25 de ani, îmi permit să răspund la această întrebare care încă este practic închisă pentru știință. În ziua de azi, știința nu știe încă ce reprezintă un gând și un sentiment și nu poate răspunde de ce plantele și animalele gândesc. Știința nu știe ce sunt sufletul și conștiința.

Academiciana Natalia Petrovna Bekhtereva a mărturisit cândva că nicio persoană din lume, niciun om de știință nu poate să răspundă la simpla întrebare: ce este un vis și ce este moartea. Până în prezent, oamenii de știință nu au găsit un răspuns la această întrebare.

Știința nu stă pe loc, ea se dezvoltă în mod activ și totuși nu știe exact ce este omul.

Din punctul de vedere al științei, omul reprezintă o formă de viață proteică și atât. Iar religia spune că omul reprezintă, în primul rând, sufletul său. Ne-am obișnuit să credem că omul este o unitate formată din trei aspecte: corp, spirit și suflet, însă știința definește omul doar ca fiind un corp.

Reiese că, deși atinge culmi înalte în aspectele aplicate, știința contemporană nu se orientează deloc către aspectele strategice.

Ce este sufletul? Ce este destinul? Oare există vreo legătură între părinți și copii? Cum apare boala și ce o cauzează? Ce este păcatul și există oare o plăță pentru păcate? Ce este personalitatea? Ce sunt conștiința și subconștiința? Până acum, știința nu a putut să răspundă la aceste întrebări, dar totuși va veni o vreme când, pur și simplu, noi nu vom putea supraviețui fără a avea răspunsurile la aceste întrebări, deoarece divizarea științei și a religiei nu este doar o problemă, ci și o amenințare foarte serioasă la adresa civilizației moderne.

Deși există din nou dovezi științifice ale faptului că omul își păstrează conștiința după moarte unde se percepe pe sine ca o persoană la fel ca înainte iar apoi, la reîntoarcerea în învelișul fizic, povestește ce era *dincolo*, pur și simplu, noi nu vom avea nicio șansă să supraviețuim dacă știința nu va înțelege ce reprezintă omul, dacă nu va începe să caute răspunsul la întrebarea despre ce este sufletul, dacă nu va înțelege că sufletul este primordial, iar învelișul fizic este secundar.